BAZE DE DATE

CURS 10

- FN5 îşi propune eliminarea redundanţelor care apar în relaţii m:n dependente.
 - În general, aceste relaţii nu pot fi descompuse.
 - S-a arătat că o relaţie de tip 3 este diferită de trei relaţii de tip 2. Există totuşi o excepţie, şi anume, dacă relaţia este ciclică
- Intuitiv, o relaţie R este în forma normală 5 dacă şi numai dacă:
 - relaţia este în FN4;
 - nu conţine dependenţe ciclice.

- Dependenţa funcţională şi multidependenţa permit descompunerea prin proiecţie, fără pierdere de informaţie, a unei relaţii în două relaţii.
- Regulile de descompunere (FN1 FN4) nu dau toate descompunerile posibile prin proiecţie ale unei relaţii.
- Există relaţii care nu pot fi descompuse în două relaţii dar pot fi descompuse în trei, patru sau mai multe relaţii fără a pierde informaţii.
- Pentru a obţine descompuneri L-join în trei sau mai multe relaţii, s-a introdus conceptul de join-dependenţă sau dependenţă la compunere (JD).

- Fie $\{R_1, R_2, ..., R_p\}$ o mulţime de scheme relaţionale care nu sunt disjuncte şi a căror reuniune este R.
- R satisface **join-dependenţa** $*\{R_1, R_2, ..., R_p\}$ dacă la fiecare moment are loc egalitatea:

$$R = \text{JOIN}(\Pi_{\alpha 1}(R), \Pi_{\alpha 2}(R), ..., \Pi_{\alpha p}(R))$$

unde α_k reprezintă mulțimea atributelor corespunzătoare lui $R_k (1 \le k \le p)$.

- Join-dependenţa ${R_1, R_2, ..., R_p}$ are loc în R, dacă $R_1, R_2, ..., R_p$ este o descompunere L-join a lui R.
- Pentru p = 2 se regăsește multidependența.
- O join-dependență ${R_1, R_2, ..., R_p}$ în care una dintre R_i este chiar R_i , definește o join-dependență trivială.

- Join-dependenţa generalizează multidependenţa.
- Într-adevăr, multidependenţa $X \to Y$ în relaţia R(X, Y, Z) (deci şi $X \to Z$), corespunde join-dependenţei *{ $X \cup Y, X \cup Z$ }.
- Invers, join-dependenţa * $\{R1, R2\}$ corespunde multidependenţei $R1 \cap R2 \rightarrow R1 (R1 \cap R2)$.
- Formal, o relaţie R este în FN5 dacă şi numai dacă orice join dependenţă * $\{R_1, R_2, ..., R_p\}$ care are loc în R fie este trivială, fie conţine o supercheie a lui R (adică, o anumită componentă R_i este o supercheie a lui R).
- Cu alte cuvinte, o relaţie R este în FN5 dacă orice joindependenţă definită pe R este implicată de cheile candidat ale lui R.

- Între mulţimile de atribute X, Y şi Z din cadrul relaţiei R există o join dependenţă dacă există multidependenţe între fiecare dintre perechile de mulţimi (X, Y), (Y, Z) şi (X, Z).
- Aducerea în FN5 prin eliminarea join dependenţelor!

- Între mulţimile de atribute X, Y şi Z din cadrul relaţiei R există o join dependenţă dacă există multidependenţe între fiecare dintre perechile de mulţimi (X, Y), (Y, Z) şi (X, Z).
- Aducerea în FN5 prin eliminarea join dependenţelor!

Exemple – suport curs.

Concluzii NORMALIZARE

- FN1 → FN2 elimină redundanţele datorate dependenţei netotale a atributelor care nu participă la o cheie, faţă de cheile lui R. Se suprimă dependenţele funcţionale care nu sunt totale.
- FN2 → FN3 elimină redundanţele datorate dependenţei tranzitive. Se suprimă dependenţele funcţionale tranzitive.
- 3. FN3 → BCNF elimină redundanțele datorate dependenței funcționale. Se suprimă dependențele în care partea stângă nu este o supercheie.
- #. BCNF → FN4 elimină redundanţele datorate multidependenţei. Se suprimă toate multidependenţele (non-cheie) care nu sunt şi dependenţe funcţionale.
- FN4 → FN5 elimină redundanţele datorate dependentei ciclice. Se suprimă toate
 join-dependenţele care nu sunt implicate de o cheie.
- 6. BCNF, FN4 și FN5 corespund la regula că orice determinant este o cheie, dar de fiecare dată dependența cu care se definește determinantul este alta și anume dependența funcțională, multidependența sau *join*-dependența).
- 7. Descompunerea unei relaţii FN2 în FN3 conservă datele şi dependenţele, pe când descompunerea unei relaţii FN3 în BCNF şi, respectiv, a unei relaţii BCNF în FN4 conservă doar datele.

- Procedura de normalizare elimină redundanțele prin efectuarea unor proiecții, DAR NU toate redundanțele pot fi eliminate în acest mod.
 - =>Uneori este necesară denormalizarea care presupune:
- Mărirea redundanței;
- Reducerea numărului de join-uri care trebuie efectuate => micșorare timp de execuție!

- Ideile normalizării sunt utile în proiectarea BD, dar nu sunt obligatorii!
- Dependența și normalizarea sunt de natură semantică (cu alte cuvinte, se referă la ceea ce înseamnă datele).
- In schimb, algebra relațională și calculul relațional (limbajele SQL) se referă doar la valorile efective ale datelor și în multe cazuri nu necesită mai mult decât FN1.

A) Obiectivul denormalizării constă în **reducerea numărului de join-uri** care trebuie efectuate pentru rezolvarea unei interogări, prin realizarea unora dintre acestea în avans, ca făcând parte din proiectarea bazei de date.

- B) Conceptul de denormalizare suferă de un număr de probleme binecunoscute.
 - Odată începută denormalizarea, nu este clar unde trebuie să se oprească.
 - Nu se mai lucrează cu relații normalizate și astfel pot apărea anomaliile pe care normalizarea le corectează.
 - Un design fizic poate fi bun pentru anumite aplicaţii, dar prost pentru altele (denormalizarea la nivelul fişierelor stocate).

Exemplu:

- Se poate presupune că fiecare tabel corespunde unui anumit fișier stocat și că fiecare fișier stocat este format dintr-o mulțime contiguă fizic de înregistrări stocate, câte una pentru fiecare tuplu din tabel.
- Se presupune că informațiile (join-ul) despre creatori, vestimentații și accesorii se reprezintă printr-un tabel și, prin urmare, un fișier stocat. In această structură fizică interogarea « Obținerea informațiilor despre creatorii care oferă vestimentații cu accesorii din margele » se rezolvă cu ușurință.

- Interogarea « Obținerea informațiilor despre creatorii din Sibiu » va prezenta performanțe mai reduse în această structură fizică, decât dacă am fi menținut trei tabele de bază pentru cele 3 entități și, prin urmare, 3 fișiere stocate fizic separat.
- In acest ultim design, toate înregistrările despre creatori vor fi fizic contigue, în timp ce în primul design ele sunt dispersate fizic într-o zonă largă și, prin urmare, vor necesita mai multe operații I/O.

Când este utilă denormalizarea?

- Ca o regulă empirică, se poate afirma că, dacă performanțele nu sunt satisfăcătoare și relația are o rată de reactualizare scăzută, dar o rata a interogarilor foarte ridicata, denormalizarea poate constitui o opțiune viabilă.
- Nu există reguli fixe pentru stabilirea situatiilor in care este indicată denormalizarea relaţiilor.